

הקרב על אילת

מכתב לחייל צעיר בנגב

ח. בן-אשר

יוצרת עם המדבר ועם הים. מימין ומשמאל, פנים ואחור. בקשיי ההגנה יעמוד צבא מתישבים, הנושא בלבו האות הפראת הישימוך. בשכנות הנכספת עם המדבריות נמצא דרך להתערות במרוח הקרוב, מופת לשלום קולוניאטורי בין ישראל ועמי ערב.

משום מה, ידידי, אני חש את הצורך בסדר הצמי צום, כביכול, בהבהרת מטרת מלחמתנו. יודע אני, משימת-מלחמה קשה כמהו כמאמץ עליון. ההשתר מסות מראיית המטרה הקשה בעתה היא גנינת הפר סנציאל המלחמתי שלנו. היא סם מרדים לכוהנו. ואילת היא מטרת-מלחמה קשה, קשה לקריעת ים סוף... ועלינו לומר לעצמנו את כל האמת: המת- כוננים אנו לקרב עליה או לא? אין כל יסוד לשער פתרון לבעיית גבולות אדמתנו בנגב מתוך שיחות עם ערבים ואנגלים. בנקודה רגישה זו קיים ריכוז כוחות עולמיים נגדנו. ואנגליה, הידועת היטב כל-כך לאבד קרבות, אך לא את הקרב האחד וון, סבורה גם הפעם כי לא תפסיד בקרב על עקבה. בעיני תנאי ראשון למשא ומתן רציני עם הערביים ועם אומות העולם על גודל ארצנו הקטנה היא הכוונות למלחמה ובהירות מחלסת בעיני הנגב. כל זמן שנקודה זו סתומה — מה טעמו האמיתי של משא ומתן? מוטב שארצנו תהיה נתונה במצוקה של אי-הכרעה סופית, במצב של „לא שלום ולא מלחמה“, של הפסקת אש ו„הפוגה“, ואם גיורה היא — של מלחמת-ראש, ובינתיים הבה נגשים את העליה בממדים ממלכתיים ונרהיב את התישבותנו כאשר ידענו ממיטב נסיונו במחזורי מארעות בארץ. אל נא נשלה את נפשנו. מעצמות גדולות עוד לא השלימו לקצב הת-נופה של תקומתנו. להתגלות פוטנציאל צבאי, טכני ומיישב, למקומנו במזרח התיכון, למגע בלתי-אמצעי בין ישראל לערב, בקרב על אילת מקופלת רצינות המלחמה שלנו. זו עלולה להיות ארוכה מאוד — באש ובהפוגה, בסנקציות, בהסגר, בהתנקשות מתמדת בע-ליה, בגזירות על התגדרות העם בגלויזיות, בנקמה ביהודים בניית-ערובות. מלחמה הנמשכת יותר משלר שים שנה, מאז הצהרת בלפור, אין להניח שתמצא תיקונה במשך חדשים ספורים בתיווכו ולחצו של חוג המעצמות המושל בכיפה באומות המאוחדות. מי יעכב ביד מעצמה גדולה לעשות מלחמה ממושכת על אדמה

שמורה אתי פגישתנו עם קבוצת חברים צעירים לפני צאתנו עם גדודי התייל לחזית אירופה. ספחנו או חלום של הליכה בצותא לארץ ירדן וחרמונים. אמרנו בלבנו: חרב החלוקה הונפה על אדמתנו, ביום שתוכרז מדינתנו הבה נדבק במקורות המים הטבעיים שלנו למען הפראת הישימוך שלנו — הנגב. ביקשנו להניף דגל לזכותו של עם מתישב במדבר למים באשר הם שם.

הנה זכיתי להתקרב עם החטיבת של צבא ישראל לגבול הלבנון על כל הוד קסמיו. עשיתי את הדרך מעמק אילת, מן הקרבות העזים בלטרון על הדרך לירושלים, למסע הכיבוש של שפרעם, צפורה, נצרת, וכאן, דוקא כאן, נתבהרה לי האמת: הקרב המכריע הוא על הנקודה המרוחקת מכאן: אילת. אני יודע, רעי לנשק ולחלום, אין אדם נלחם על חוץ ערטיילאי; אדם מוסר את נפשו על תמצית הממשות, על מקור החיות לעצמו ולאומה. אולם כמה מאחינו ראו בעיני בשר ובעיני-ירוח את הערבה, את ארץ אדום, את המדת סיני הכחולה, את אילת, המכונה „עקבה“? אל מי מאתנו הופיע הבה מארץ אדום המוך בגדים מבצרה? אומה אשר במתור דמה ובגוני נפשה עוד לא חיתה את הישימוך במקור חיים לה ועתיד לזרעה — לא קל לה גלות עוד תום את הסגולה הקרבית על מטרה שבחזון.

אל תחשוך בך, ידידי, כי ראיית צורך הכוונות לקרב על נקודה זו אשר שמה אילת — הוא אשנב ארץ אדום לים סיני ולאוקינוס — הוא פרי שכרון הלב, פרי יצר השלמת תפארת ארצנו בקסמי אדום וסיני. זכותי היא שלא להיות בן-חורין מיצר ההידר-קות בכליל גוני הנוף של אדמתנו, בסיספוניה השלמה שלה, אולם ביסודו של דבר רואה אני את כוונותנו להלחם על הנגב כבעיית-יסוד של עתיד האומה. כמקור פרנסה למיליוני מתישבים, כמפתח לגוי גדול, אשר כה התמעט בדור הכליה. הנס אשר קרה לנו במלחמה לגבולות ארצנו בכ"ט בנובמבר הוא נס אילת. נס גדול היה שם, חלילה לנו להשמיט מידנו את נס „מעמד אילת בעצרת האומות“ — ללא קרב, במשא ומתן, בשיחות, הגבולות המוסלאים, הבלתי רציונליים לכאורה, של ארצנו המבותרת בשלב זה — בהם תבונה עליונה של עם מתישב. אני צמא לשכנות

למערכות הכרעה, יש להעלות את האשה למילוי רוב התפקידים במנגנון הצבאי האדמיניסטרטיבי. בל יסאר סדק להשתמטות מפגישת פנים עם האש. בנקודה זו יקוב הדין את זהר". מיצוי מלוא כוחנו הקרבי מהייב היכנון לאומי של המשק והעבודה. הובת עבודה כללית לכל אורח במדינה שאינו מוכשר לחזית היא הדרך היחידה לקיים חיל-מילואים למשק ההקלאי ולתעשייה, ולהאדיר את הנשק ואת חינוך האומה הלוהמת, מתוך גיוס כוחות מקצועיים להדר רכה ולהעלאת פרוץ העבודה:

ג) חירות מפילוג בנשמת הצבא. הכוונה לחידוש האמון האורגני לשופט הנבחר בעם, האחראי למלחמת העצמאות בשעת לידת המדינה. פירושה של חירות זו — אחדות דרוכה למשמעת קרבית. חירות זו פירושה בנין צבאנו כאסכולה חלוצית לאומה לוחמת ומתישבת, כבית-ספר לילד העברי ביבשות רחוקות, ככוח לוחם רווי אהבת ישראל, מגן על חירותו וגבור לותיו, המספח את הרצון היוקד ואת המחשבה היוצרת ליישוב הישימון העברי, להפיכת ארץ התלי-אובות לתפארת-פריחה בידי האדם העברי. אומה אשר תיכון ככה למלחמה בימי הפוגה, אפשר תזכה לבנות את עצמאותה מבלי לאבד רבים כל כך מילדיה בחיירה.

אכן, הימים ימי הפוגה. לי יש שהות להשיח את הלב, ולך, אולי, להקשיב. עוד אקוה ליום המסילה הרחבה לאילת, אשר בה ידוגו ילדי ישראל דגים, יהיו נושמים את אויר סיני ויאמינו בגוי גדול אשר יקום בישימון.

תמוז, בגבול הלבנון.

לאילת ובאמצעות חיילים לא שלה?

נקל לשער קיומה של תכנית-שטן שכונתה להביא לידי דלדול ישראל וערב כאחד עד כדי אפסית אונים וכניעה למתווך. הפוגה היא מלחמת-עצבים בעמים דרוכים כל שעה לחידוש האש, להפתעת הקרב, ומצווים להחזיק משק מלחמתי וצבא מתוך מתיחת יכלתם עד קצה הגבול. ההפוגה אינה שלב קל במל-המה. היא עולה בפחות תחמושת ובפחות דם. במל-המה מעין זו אנו זקוקים לאנשים, עצבים, כסף וארגון. הבעיה היא היכנון המשק ומלוא שלטון שלם על כוח האדם לשם ארגון האומה הלוהמת. אנו זקוקים לגלי התנדבות גוברים בכל היבשות. אנו מצווים לבנות את כוחנו הצבאי באופן שגהיה מוכשרים לא רק לכיבושים חלקיים כי אם להכרעת בנק של מחנות האויב. צריך שידע העולם שאין בדעתנו להרכין ראש ולסגל את עצמאותנו המקבצת ומישבת גלויות לצירופי הכוחות של מועצת הבטחון. צריך שיאמין העולם כי לא נוזו ממלוא תביעתנו וזכותנו לנגב ומוצאו לים.

במלחמה זו של שבט חלוצי מכנס-עם, שהעולם עוד לא השלים לעצמאותו, אנו זקוקים לחירות כיסוד לגבורת-המלחמה:

א) חירות מפחד לחידוש הקרב בכל יום. יש לשים על כף המאזנים את מלוא כוחנו האנושי לתיכנון שלב-הכרעה עם הפרת הפוגה באופן רציני: ב) חירות מחשש אי-שיון כלפי האש. יש להעיר ביר כל איש צעיר המוכשר ללכת לקוים מתמנגנון הצבאי ולאמנו ביחידות-קרב. יש לארגן את המת-ישיבים המוכשרים לכך ועוד לא גויסו, ביחידות-קרב שיזריות גדולות, קלות-תנועה הניתנות להצטרף

מטה עותך ישלח יהוה מציון רדה בקרב אויביך... עמך נדבות ביום חילך בהררי קדש מרחם משחר לך טל ילדותך... מנחל בדרך ישתה עליכן ירים ראש.

תהילים ק"י

אזכרך מארץ ירדן וחורמונים מהר מצער: תהום אליתהום קורא לקול צנוריק כל-משבריק וגליך עלי עברו.

תהילים מ"ב